

Sygn. akt *XVII Amz 44/14*

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Dariusz Dąbrowski**

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Hutnik
--

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **J. D.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wydanie świadectwa pochodzenia

postanawia:

1. uchylić postanowienie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 20 sierpnia 2014 roku wydane w sprawie (...) oraz z dnia 20 sierpnia 2014 roku wydane w sprawie (...)

2. zasądzić od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz J. D. kwotę 854 zł (osiemset pięćdziesiąt cztery złote) tytułem kosztów procesu

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt *XVII Amz 44/14*

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej „Prezesem Urzędu” lub „Prezesem URE”) postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2014 roku nr (...) na podstawie art. 219 w zw. z art. 124 k.p.a. w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm.), po rozpoznaniu wniosku o wydanie świadectwa pochodzenia z dnia 02 czerwca 2014 roku przedsiębiorcy – Pana J. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w P., postanowił odmówić wydania świadectwa pochodzenia dla energii elektrycznej wytworzonej w elektrowni wodnej zlokalizowanej w P. – w okresie od dnia 1 maja 2014 roku do dnia 31 maja 2014 roku w ilości 43,293 MWh.

Ponadto postanowieniem z 20 sierpnia 2014 r. o nr (...) opartym na tej samej podstawie prawnej Prezes URE, po rozpoznaniu wniosku o wydanie świadectwa pochodzenia z dnia 5 maja 2014 roku przedsiębiorcy – Pana J. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w P., postanowił odmówić wydania świadectwa pochodzenia dla energii elektrycznej wytworzonej w elektrowni wodnej zlokalizowanej w P. – w okresie od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia 30 kwietnia 2014 roku w ilości 43,360 MWh.

Powód - J. D. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) D. J. z siedzibą w P. złożył zażalenia na obydwa postanowienia i zaskarżył je w całości, składając analogiczne wnioski, popierając je tożsamą argumentacją. W zażaleniach tych wniósł o uchylenie zaskarżonych postanowień w całości i przekazanie pozwanemu spraw do ponownego rozpoznania. W przypadku nieuwzględnienia tych wniosków wniósł o zmianę w całości zaskarżonych postanowień poprzez nakazanie pozwanemu wydania powodowi świadectw pochodzenia zgodnie z wnioskami, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych, a ponadto dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z następujących dokumentów:

- a. decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 18 lutego 2005 r. (znak: (...)) i decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (znak: (...)) na okoliczność: obowiązku wydania świadectw pochodzenia energii elektrycznej ze względu na obowiązywanie koncesji uprawniającej powoda do wytwarzania energii elektrycznej w (...) w P. ((...)),
- b. decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 6 listopada 2013 r. (znak: (...)) na okoliczność faktu nieprawomocności tej decyzji i obowiązywania na dzień złożenia wniosku o wydanie świadectwa decyzji z pkt a,
- c. dokumentów znajdujących się w aktach sprawy o sygn. XVII AmE 17/14, na okoliczność: wniesienia odwołania przez powoda oraz nieprawomocności decyzji z pkt b zmieniającej zakres i przedmiot działalności gospodarczej powoda powodującej wyłączenie z zakresu koncesji (...) położonej w P.,
- d. dokumentacji techniczno- mechanicznej montażu turbiny F. na potwierdzenie, iż (...) nie jest elektrownią szczytowo- pompową,
- e. opracowania technicznego opisującego sposób funkcjonowania (...) na potwierdzenie, iż (...) nie jest elektrownią szczytowo- pompową.

Powód zarzucił zaskarżonym postanowieniom:

- 1) naruszenie art. 130 § 2 kpa poprzez nieuzasadnioną odmowę wydania świadectw pochodzenia energii elektrycznej wytworzonej w elektrowni wodnej zlokalizowanej w P. o mocy zainstalowanej 0,16 MW, w ilości 43,360 MWh, w okresie od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia 30 kwietnia 2014 r. oraz w ilości 43,293 MWh wytworzonej w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 maja 2014 r. ze względu na wydanie nieprawomocnej decyzji z dnia 6 listopada 2013 r. (znak: (...)) podczas, gdy wniesienie przez powoda skutecznego odwołania do tut. Sądu (sprawa toczy się pod sygn. akt: XVII AmE 17/14) spowodowało, iż zaskarżona decyzja nie stała się prawomocna i nie wywołuje żadnych skutków prawnych, a tym samym pozwany jest zobowiązany do wydania świadectw zgodnie ze złożonymi wnioskami,
- 2) naruszenie art. 3 pkt 20 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne w zw. z art. 3 a ust. 3 zdanie 2 Traktatu z Lizbony zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską poprzez błędną ich wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż energia wytworzona w (...) w P. nie może zostać uznana za pochodzącą z odnawialnych źródeł energii (hydroenergia) zgodnie z pojęciem zawartym w art. 2 lit. a) Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dyrektywa) ze względu na to, iż stosowne organy państwowe Rzeczypospolitej Polskiej nie dokonały prawidłowej implementacji Dyrektywy. Podczas gdy prawidłowa implementacja Dyrektywy doprowadziłaby do tego, że energia wytworzona w (...) w P. zostałaby uznana za energię pochodzącą z odnawialnych źródeł energii, gdyż zgodnie z definicją źródeł odnawialnych zawartą w Dyrektywie za energię pochodzącą ze źródeł odnawialnych uznana jest hydroenergia, tj. energia spadku wody,
- 3) naruszenie § 4.1 w zw. z § 2 pkt 8 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 kwietnia 2014 r. w sprawie sposobu obliczania końcowego zużycia energii brutto ze źródeł odnawialnych oraz sposobu obliczania ilości energii elektrycznej i ciepła z takich źródeł poprzez przyjęcie, że energia elektryczna wytwarzana w (...) nie jest energią pochodzącą ze źródeł odnawialnych, gdyż nie jest ona wytwarzana ze „spadku rzek”, podczas gdy zgodnie z § 4.1 w zw. z § 2 pkt 8

ww. rozporządzenia, energię wytworzoną w elektrowniach wodnych, innych niż szczytowo- pompowe uznać należy za energię odnawialną,

4) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż (...) jest elektrownią szczytowo- pompową podczas, gdy (...) jest elektrownią podstawową przepływową z derywacją mieszaną: kanałowo- rurociągową, zainstalowaną na innym obiekcie hydrotechnicznym zintegrowaną ze zrzutem wody technologicznej.

Pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na zażalenie wniósł o oddalenie zażalenia w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł, iż po dokonaniu ponownej analizy sprawy oraz zarzutów zażalenia uznał, że brak jest podstaw do zmiany zaskarżonych postanowień zgodnie z wnioskami powoda. Pozwany podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonych postanowieniach odniósł się do zarzutów zażalenia.

Postanowieniem z dnia 07 października 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów mając na uwadze, że wniesione przez powoda przeciw pozwanemu sprawy o sygnaturach XVII Amz 44/14 i XVII Amz 45/14 dotyczą tych samych kwestii spornych, na podstawie art. 219 k.p.c. roku połączył je do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygnaturą XVII Amz 44/14.

W piśmie z dnia 27 lipca 2017 r. strona powodowa podtrzymała wszystkie twierdzenia i zarzuty podniesione w treści zażaleń, a ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym w szczególności kosztów postępowania zażaleniowego oraz kosztów zastępstwa procesowego a także opłaty skarbowej według norm przepisanych i nakazanie pozwanemu wydania świadectw pochodzenia zgodnie z treścią złożonych wniosków.

W piśmie z dnia 15 września 2017 r. pozwany wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów:

- decyzji koncesyjnej (...) S.A. na wytwarzanie energii elektrycznej na terenie zakładów rafineryjnych w P. na okoliczność, że na terenie (...) S.A. jest prowadzona działalność polegająca na wytwarzaniu energii elektrycznej,
- decyzji Marszałka Województwa (...) Nr (...) z 23 grudnia 2011 r. na okoliczność, że nieoczyszczone ścieki z Elektrociepłowni (...) S.A. są zrzucane do W., a zatem trafiają do elektrowni powoda.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. D. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) D. J., wpisaną do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Urząd Miasta P. pod numerem (...), posiadając numer identyfikacji podatkowej NIP (...) oraz numer REGON (...), której przedmiotem jest m.in. wytwarzanie energii elektrycznej.

Decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr (...) z dnia 10 listopada 2004 roku z późniejszymi zmianami udzielono J. D. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) D. J. z siedzibą w P. koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej polegającej na wytwarzaniu energii elektrycznej na okres od 20 listopada 2004 roku do 20 listopada 2014 roku (k. 2- 8 akt adm.).

Wnioskiem z dnia 08 grudnia 2004 roku powód wniósł o rozszerzenie udzielonej mu koncesji na wytwarzanie energii o źródło energii o nazwie (...) w miejscowości P. (k. 9 akt adm.).

Decyzją z dnia 18 lutego 2005 roku nr (...) Prezes URE zmienił dotychczasową koncesję powoda rozszerzając przedmiot działalności objętej koncesją dodatkowo o wytwarzanie energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii o nazwie (...) zlokalizowanym na zrzutach ścieków z (...) S.A. w miejscowości P., w pozostałej części pozostawiając koncesję bez zmian (k. 31- 33 akt adm.).

Energia elektryczna wytwarzana jest we wskazanym źródle przy użyciu hydrozespołu zainstalowanego na trasie odprowadzania odpadowej wody technologicznej, pochodzącej z procesów technologicznych realizowanych na terenach kompleksu przemysłowego należącego do (...) S.A.

(...) zlokalizowana w P. nie wykorzystuje do produkcji energii elektrycznej naturalnego spadku rzeki, bowiem posadowiona została na wysokości lustra wody rzeki W., natomiast „rura ssąca odprowadzająca wodę z turbiny jest umieszczona poniżej lustra wody (...)” (pismo Przedsiębiorcy z dnia 10 maja 2012 r. k. 38- 41 akt adm.).

Decyzją nr (...) Prezes URE zmienił koncesję powoda poprzez dodanie do przedmiotu działalności objętej koncesją (...) zlokalizowanej na terenie (...), w miejscowości Z., w pozostałej części pozostawiając koncesję bez zmian (k. 25-27 akt sąd.).

Wnioskiem z dnia 05 marca 2013 roku powód wystąpił o przedłużenie udzielonej koncesji. Wniosek Koncesjonariusza został uznany za wniosek o zmianę decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr (...) z dnia 10 listopada 2004 roku z późniejszymi zmianami, o którym mowa w art. 155 k.p.a. (k. 98 akt adm.).

Decyzją z dnia 06 listopada 2013 roku nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zmienił rozstrzygnięcie swojej decyzji z dnia 10 listopada 2004 roku nr (...) dotyczącej udzielenia Przedsiębiorcy koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej. Powyższe rozstrzygnięcie ograniczyło przedmiot i zakres działalności objętej dotychczasową koncesją poprzez nieuwzględnienie w jego ramach (...) zlokalizowanej na zrzutach ścieków z (...) S.A. z siedzibą w P. (k. 152-155 akt adm.).

Od decyzji Prezesa URE z dnia 06 listopada 2013 roku nr (...) powód wniósł skuteczne odwołanie (k. 156- 175 akt administracyjnych).

Wnioskiem z dnia 05 maja 2014 roku powód wniósł o wydanie świadectwa pochodzenia energii elektrycznej wytworzonej w elektrowni wodnej zlokalizowanej w P. o mocy 0,16 MW w okresie od dnia 01 kwietnia 2014 roku do dnia 30 kwietnia 2014 roku w ilości 43,360 MWh. Operator potwierdził dane zamieszczone we wniosku oraz fakt, że wniosek został mu przedłożony w dniu 05 maja 2014 roku (k. 1 akt adm. ds. XVII Amz 45/14).

Z kolei wnioskiem z dnia 02 czerwca 2014 roku powód wniósł o wydanie świadectwa pochodzenia energii elektrycznej wytworzonej w elektrowni wodnej zlokalizowanej w P. o mocy 0,16 MW w okresie od dnia 01 maja 2014 roku do dnia 31 maja 2014 roku w ilości 43,293 MWh. Operator potwierdził dane zamieszczone we wniosku oraz fakt, że wniosek został mu przedłożony w dniu 05 czerwca 2014 roku (k. 1 akt adm. ds. XVII Amz 44/14).

Po rozpatrzeniu ww. wniosków powoda Prezes URE postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2014 roku o nr (...) oraz postanowieniem z tego samego dnia o nr (...) odmówił wydania świadectw pochodzenia dla energii elektrycznej wytworzonej w elektrowni wodnej zlokalizowanej w P. w wyżej wymienionych okresach (k. 4 akt sąd. o sygn. XVII Amz 44/14 i k. 4 akt sąd. o sygn. XVII Amz 45/14).

Wyrokiem z dnia 25 maja 2017 r. wydanym w sprawie toczącej się pod sygnaturą akt VI ACa 66/15 Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił decyzję Prezesa URE z dnia 06 listopada 2013 r. nr (...) w ten sposób, że dodał jako przedmiot działalności objętej koncesją działalność gospodarczą polegającą na wytwarzaniu energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii w (...), wytwarzającej energię elektryczną przy użyciu jednego hydrozespołu o mocy znamionowej generatora 0,160 MW, zlokalizowanej na zrzutach ścieków z (...) S.A. w miejscowości P. (k. 130, 152 akt sąd.).

Powyższe fakty pozostają bezsporne i zostały ustalone na podstawie dokumentów załączonych przez strony do pism procesowych oraz znajdujących się w aktach administracyjnych, których wiarygodności strony nie kwestionowały, w związku z czym stan faktyczny w przedmiotowej sprawie został ustalony jak powyżej.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Tym niemniej należy zauważyć, że wysunięte przez powoda w zażaleniach zarzuty dotyczące naruszenia przez pozwanego przepisów postępowania administracyjnego Sąd uznał za całkowicie bezzasadne, ponieważ nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to nie mogły one być przedmiotem

postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Sąd rozpoznając sprawę z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu nie może ograniczać się do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowanie sądowe. Ewentualne naruszenie przepisów postępowania administracyjnego nie jest przedmiotem postępowania sądowego i nie stanowi samoistnej podstawy uchylenia decyzji w tym postępowaniu. Celem postępowania jest merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór powstający pomiędzy stronami dopiero po wydaniu zaskarżonej decyzji, a nie przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego. Wniesienie do Sądu odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna dopiero cywilne, pierwszoinstancyjne postępowanie sądowe, w którym Sąd dokonuje własnych ustaleń, rozważając całokształt materiału dowodowego, na co wielokrotnie wskazywał tak Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jak też Sąd Apelacyjny oraz Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach (np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku, sygn. akt III CRN 120/91, wyroku z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98, wyrok SOKiK z dnia 18 lutego 2004 roku o sygn. akt XVII AmT 2/03).

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowno-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowno-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy. Rolą Sądu jest ustalenie w oparciu o argumenty i dowody powołane przez strony, czy doszło do naruszenia przepisów ustawy, w jakim zakresie doszło do takiego naruszenia oraz czy środki zastosowane przez Prezesa Urzędu są zgodne z przepisami ustawy oraz wymogami zasady proporcjonalności.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że Prezes URE udzielił powodowi decyzją nr (...) z dnia 10 listopada 2004 roku, zmienioną decyzjami nr (...) koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej polegającej na wytwarzaniu energii elektrycznej na okres od 20 listopada 2004 roku do 20 listopada 2014 roku, obejmując koncesją wytwarzanie energii, jak określił, w odnawialnym źródle energii - (...) zlokalizowanej na zrzutach ścieków z (...) S.A. w miejscowości P. od dnia 18 lutego 2005 roku. Natomiast decyzją z dnia 06 listopada 2013 roku nr (...) zmienił udzieloną Przedsiębiorcy koncesję między innymi poprzez ograniczenie przedmiotu i zakresu działalności objętej dotychczasową koncesją nieuwzględniając w jego ramach (...) zlokalizowanej na zrzutach ścieków z (...) S.A. z siedzibą w P. w związku z uznaniem, że (...) nie wypełnia definicji odnawialnego źródła energii wskazanej w art. 3 pkt 20 ustawy Prawo energetyczne, ponieważ ciek wodny, który poprzedza elektrownię wodną i którego spadek ona wykorzystuje, nie odpowiada definicji rzeki, gdyż nie ma on naturalnego charakteru. Decyzja ta została zaskarżona przez powoda.

Istotnym jest więc w tym kontekście, iż do czasu uprawomocnienia wskazanej wyżej decyzji zmieniającej Prezes URE był związany prawomocną decyzją koncesyjną obejmującą wytwarzanie energii w (...) i kwalifikującą (...) jako odnawialne źródło energii, stąd nie był uprawniony do badania cech instalacji wytwórczej uznanej na mocy wydanej decyzji koncesyjnej za odnawialne źródło energii w ramach postępowania o wydanie świadectwa pochodzenia energii wytworzonej w tym źródle.

W tym miejscu zwrócenia uwagi wymaga, iż z utrwalonego orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego wynika, że zasada związania organu administracji wydaną przez niego decyzją ma wyłącznie charakter proceduralny i odnosi się do stabilizacji (trwałości) rozstrzygnięcia tylko tej konkretnej sprawy, w której wydano daną decyzję. Zasada ta polega na braku możliwości zmiany własnego stanowiska wyrażonego w decyzji. Organ, który wydał decyzję nie może zmienić stanowiska w niej wyrażonego w inny sposób, jak tylko w przypadkach ściśle określonych przepisami prawa (zob. wyroki NSA: z dnia 19 października 2005 r., I FSK 132/05, Lex nr 173287, z dnia 16 kwietnia 2014 r., II GSK 901/13, niepubl. i z dnia 3 lipca 2014 r., II GSK 564/13, niepubl.). Organ administracji, który wydał decyzję, jest nią związany od chwili jej doręczenia lub ogłoszenia, jeżeli w nowej sprawie, wszczętej przed tym organem, nie zmieniły się istotne elementy poprzednio wydanej decyzji, w tym nie zmieniła się podstawa prawna tej decyzji, a podmiot inicjujący

nowe postępowanie domaga się rozstrzygnięcia odmiennego od tego, jakie zapadło w poprzedniej decyzji (zob. wyrok NSA z dnia 13 lipca 2010 r., II OSK 1153/09, Lex nr 706927). Jednocześnie stanowisko wyrażone przez organ w jednej konkretnej sprawie, wiąże ten organ także w innych sprawach (zob. wyroki NSA: z dnia 22 maja 1998 r., I SA/Lu 494/97, Lex nr 34172 i z dnia 20 lutego 2015 r., II GSK 2003/13, Lex nr 1772197).

Podkreślić należy, że do chwili stwierdzenia nieważności lub uchylecia w trybie nadzwyczajnym każda decyzja ostateczna korzysta z domniemania prawidłowości i legalności, a więc nawet jeżeli organ administracji wydał decyzję wadliwą, jest nią związany do czasu jej zmiany w sposób przewidziany prawem (wyroki NSA: z dnia 20 lipca 1981 r.5 SA 1478/81, ONSA 1981, nr 2, poz. 72 i z dnia 18 listopada 2009 r. II FSK 920/08, Lex nr 550106), co oznacza, że organ ten nie może pominąć treści własnego rozstrzygnięcia, które ukształtowało prawa i obowiązki strony, wobec czego stan taki winien organ uwzględnić również w innych postępowaniach, które prowadzi, a które pozostają w związku podmiotowo-przedmiotowym z materią sprawy rozstrzygniętą decyzją (wyrok NSA z dnia 12 czerwca 2015 r., II FSK 1897/13, Lex nr 1774238), co ma oparcie w konstytucyjnych zasadach ochrony praw nabytych, pewności, stabilności i bezpieczeństwa porządku prawnego oraz zaufania do organów państwa (zob. wyrok NSA z dnia 19 stycznia 2010 r. II FSK 1373/08, Lex nr 558898).

Powyższe stanowisko podzielił również Sąd Najwyższy, wskazując w uzasadnieniu postanowienia z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt III SZP 5/15, dotyczącego związania Prezesa URE w postępowaniu o wydanie świadectwa pochodzenia wcześniej wydaną decyzją koncesyjną, że do chwili stwierdzenia nieważności lub uchylecia decyzji ostatecznej w trybie nadzwyczajnym, decyzji takiej przysługuje domniemanie mocy obowiązującej, domniemanie jej prawidłowości i legalności. Domniemanie prawidłowości i prawdziwości decyzji pozwala rozważać kwestię związania nią organu w sensie materialnoprawnym. Związanie to polega na tym, że organ nie może pominąć treści własnego rozstrzygnięcia, które ukształtowało prawa i obowiązki strony, wobec czego stan taki winien organ uwzględnić również w innych postępowaniach, które prowadzi, a które pozostają w związku podmiotowo-przedmiotowym z materią sprawy rozstrzygniętą decyzją. Rzutujące na rozstrzygnięcie innego postępowania administracyjnego domniemanie zgodności treści decyzji z rzeczywistością może być podważone, z wyjątkiem sytuacji, w których mamy do czynienia z decyzjami związanymi (zależnymi). Stosunek taki występuje niewątpliwie między decyzją o udzieleniu koncesji na wytwarzanie energii a (ewentualną) decyzją o nałożeniu kary pieniężnej z tytułu prowadzenia działalności bez wymaganej koncesji albo za prowadzenie takiej działalności z naruszeniem warunków określonych w koncesji. Stosunek zależności występuje również między postępowaniem w przedmiocie wydania świadectwa pochodzenia a decyzją o udzieleniu koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej, jeżeli z decyzji takiej wynika, że jest to koncesja na prowadzenie działalności wytwórczej w odnawialnym źródle energii.

Natomiast właśnie takiego typu koncesja została wydana powodowi na źródło (...).

Sąd podziela przy tym pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 maja 1998 roku o sygnaturze II RN 34/98, że koncesja jest publicznoprawnym uprawnieniem podmiotowym przyznanym decyzją właściwego organu administracji indywidualnie oznaczonemu podmiotowi, który spełnia ustawowo określone wymagania zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe wykonywania określonego rodzaju działalności gospodarczej.

Skoro więc powód posiadał koncesję na źródło (...) w okresie za jaki wnioskował o wydanie świadectwa pochodzenia energii z tego źródła, tj. od 01 kwietnia 2014 r. do 31 maja 2014 r., bo decyzja udzielająca mu koncesji na źródło (...) pozostawała w mocy wobec nieprawomocnej zmiany decyzji koncesyjnej w zakresie wyłączenia tego źródła, to fakt ten stwarza domniemanie, że Przedsiębiorca spełniał ustawowo określone wymagania zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe wykonywania określonego rodzaju działalności gospodarczej, w tym przypadku wytwarzania energii elektrycznej w odnawialnym źródle zlokalizowanym na zrzutach ścieków z (...) S.A. z siedzibą w P..

Stosownie za to do treści art. 9 e ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne do wydawania świadectw pochodzenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego o wydawaniu zaświadczeń. Zgodnie zaś z treścią art. 218 k.p.a. organ administracji publicznej obowiązany jest wydać zaświadczenie,

gdy chodzi o potwierdzenie faktów albo stanu prawnego, wynikających z prowadzonej przez ten organ ewidencji, rejestrów bądź z innych danych znajdujących się w jego posiadaniu.

Prezes URE rozpatrując więc wnioski powoda z dnia 05 maja 2014 r. i 02 czerwca 2014 r. o wydanie świadectwa pochodzenia nie powinien był badać ani kwestionować skutków prawnych wynikających z wcześniejszych prawomocnych decyzji, w tym decyzji koncesyjnej. Tym bardziej, że wyrokiem z dnia 25 maja 2017 r. wydanym w sprawie toczącej się pod sygnaturą akt VI ACa 66/15 Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił decyzję Prezesa URE z dnia 06 listopada 2013 r. nr (...) wyłączającą z zakresu dotychczasowej koncesji źródło (...) w ten sposób, że ponownie dodał jako przedmiot działalności objętej koncesją działalność gospodarczą polegającą na wytwarzaniu energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii w (...), wytwarzającej energię elektryczną przy użyciu jednego hydrozespołu o mocy znamionowej generatora 0,160 MW, zlokalizowanej na zrzutach ścieków z (...) S.A. w miejscowości P..

Co więcej twierdzenie Prezesa URE, że o braku możliwości zakwalifikowania energii elektrycznej wytwarzanej w (...) jako energii odnawialnej świadczy sztuczny charakter cieku wodnego, który dostarcza nośnika energii do hydrozespołu (...), bowiem nie mieści się w definicji legalnej odnawialnego źródła energii wskazanej w art. 3 pkt 20 ustawy Prawo energetyczne, jest błędne.

Pojęcie odnawialnego źródła energii zdefiniowano w obowiązującym w dacie wytworzenia energii przez powoda oraz wydania zaskarżonej Decyzji art. 3 pkt 20 ustawy Prawo energetyczne jako źródło wykorzystujące w procesie przetwarzania energię wiatru, promieniowania słonecznego, aerotermalną, geotermalną, hydrotermalną, fal, prądów i pływów morskich, spadku rzek oraz energię pozyskiwaną z biomasy, biogazu pochodzącego ze składowisk odpadów, a także biogazu powstałego w procesach odprowadzania lub oczyszczania ścieków albo rozkładu składowanych szczątków roślinnych i zwierzęcych.

Pierwotna treść art. 3 pkt 20 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku prawo energetyczne (Dz.U.1997.54.348) w brzmieniu „Odnawialne źródło energii - źródło wykorzystujące w procesie przetwarzania nie zakumulowaną energię słoneczną w rozmaitych postaciach, w szczególności energię rzek, wiatru, biomasy, energię promieniowania słonecznego w bateriach słonecznych” została zmieniona przez art. 1 pkt 2 lit. a) ustawy z dnia 24 lipca 2002 roku (Dz.U.2002.135.1144) na określenie odnawialnych źródeł energii jako źródeł wykorzystujących w procesie przetwarzania energię wiatru, promieniowania słonecznego, geotermalną, fal, prądów i pływów morskich, spadku rzek oraz energię pozyskiwaną z biomasy, biogazu wysypiskowego, a także biogazu powstałego w procesach odprowadzania lub oczyszczania ścieków albo rozkładu składowanych szczątków roślinnych i zwierzęcych. Należy uznać, iż wymieniając poszczególne rodzaje odnawialnych źródeł energii ustawodawca sugerował się przepisami dyrektywy 2001/77/EC z 27 września 2001 roku w sprawie promocji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej produkowanej z odnawialnych źródeł energii, której to treść art. 2 lit. a) definiuje "odnawialne źródła energii" jako odnawialne, niekopalne źródła energii (energia wiatru, słoneczna, geotermiczna, falowa, pływów, wodna, biomasy, gazu z odpadów, gazu z zakładów oczyszczania ścieków i biogazów).

Kolejna zmiana owego przepisu nastąpiła z dniem 11 września 2013 roku artykułem 1 pkt 1 lit. e) ustawy z dnia 26 lipca 2013 roku o zmianie ustawy prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2013.984) nadając mu następującą treść: odnawialne źródło energii - źródło wykorzystujące w procesie przetwarzania energię wiatru, promieniowania słonecznego, geotermalną aerotermalną, geotermalną, hydrotermalną, fal, prądów i pływów morskich, spadku rzek oraz energię pozyskiwaną z biomasy, biogazu wysypiskowego pochodzącego ze składowisk odpadów, a także biogazu powstałego w procesach odprowadzania lub oczyszczania ścieków albo rozkładu składowanych szczątków roślinnych i zwierzęcych.

Powyzsza zmiana zaktualizowała definicję odnawialnych źródeł energii wdrażając art. 2 lit. a) Dyrektywy z dnia 23 kwietnia 2009 roku 2009/28/WE, zgodnie z którym energia ze źródeł odnawialnych oznacza energię z odnawialnych źródeł niekopalnych, a mianowicie energię wiatru, energię promieniowania słonecznego, energię aerotermalną, geotermalną i hydrotermalną i energię oceanów, hydroenergię, energię pozyskiwaną z biomasy, gazu pochodzącego

z wysypisk śmieci, oczyszczalni ścieków i ze źródeł biologicznych (biogaz), wprowadzając tym samym do polskich przepisów definicję odnawialnych źródeł energii kompatybilną z przepisami prawa Unii Europejskiej.

Jakkolwiek określenie w przepisach prawa polskiego „spadku rzek” zamiast „spadku wód” może prowadzić do wniosku, iż chodzi tu wyłącznie o powierzchniowe cieki naturalne, to jak podał Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu do postanowienia z 27 czerwca 2017 r. w analogicznej sprawie o sygn. VI ACz 1285/15 kwestia zaliczenia danej instalacji do odnawialnego źródła energii wymaga uwzględnienia celowości danej regulacji nie tylko w wymiarze krajowym, ale również Unijnym, bowiem przepis art. 9 e ustawy Prawo energetyczne stanowi implementację Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 roku w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U.UE L z dnia 05 czerwca 2009 r.), co oznacza przyjęcie tożsamości zakresu i celowości wprowadzonych regulacji.

Tymczasem wyrokiem z dnia 02 marca 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt C-4/16, na skutek pytania prawnego Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie o sygn. akt VI ACa 66/15 z powództwa J. D. przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki o udzielenie koncesji na wytwarzanie energii w odnawialnym źródle energii Trybunał Sprawiedliwości UE orzekł, że pojęcie „energii ze źródeł odnawialnych” zawartej w art. 2a Dyrektywy 2009/28/WE z 23 kwietnia 2009 roku w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i następnie uchylającej Dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono energię wytworzoną w małej elektrowni wodnej, która nie jest ani elektrownią szczytowo pompową, ani elektrownią z członem pompowym, zlokalizowaną na zrzutach ścieków technologicznych innego zakładu, który wcześniej pobrał wodę do własnych celów. W uzasadnieniu Trybunał Sprawiedliwości wskazał, że chociaż z brzmienia przepisu art. 2 akapit drugi pkt a) Dyrektywy 2009/28 nie wynika wprost, że energia elektryczna wytworzona z energii wodnej lub hydroenergia oznacza energię z odnawialnych źródeł energii, to jednak należy stwierdzić, że z powodu braku precyzji w tym względzie nie można stwierdzić czy pojęcie to obejmuje jedynie energię wytworzoną z energii wodnej uzyskanej z naturalnego spadku wody czy też ze sztucznego spadku wody. W tym kontekście Trybunał uznał za konieczne nadanie w całej Unii autonomicznej i jednolitej wykładni tej definicji. W dalszej części uzasadnienia Trybunał uznał, iż przyjęcie wyłączenia spod pojęcia hydroenergii ze źródeł odnawialnych w rozumieniu dyrektywy 2009/28 energii wytworzonej z energii sztucznych spadków wody tylko ze względu, iż spadek wody nie jest naturalny, byłoby sprzeczne z wolą prawodawcy Unii i sprzeciwiałoby się realizacji celów jakimi służyło wprowadzenie Dyrektywy 2009/28, która ma na celu promocję wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych prowadzących do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych.

Dlatego, jak zaznaczył Sąd Apelacyjny w powoływanym wyżej orzeczeniu w sprawie o sygn. akt VI ACa 66/15 również „pojęcie odnawialnych źródeł energii zawarte w art. 3 pkt 20 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne (Dz. U. 2012. poz. 1059 t.j.) w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania zaskarżonej decyzji należy interpretować w ten sposób, że pojęcie to obejmuje także energię wytworzoną w małej elektrowni wodnej, która nie jest ani elektrownią szczytowo-pompową, ani elektrownią z członem pompowym, zlokalizowanej na zrzutach ścieków technologicznych innego zakładu, który wcześniej pobrał wodę do własnych celów. W niniejszej sprawie należąca do powoda mała elektrownia wodna nie jest elektrownią szczytowo – pompową, ani elektrownią z członem pompowym. Jest zlokalizowana na zrzutach technologicznych innego zakładu, który pobrał tę wodę do własnych celów. Energia uzyskiwana w tej elektrowni pochodzi z wykorzystania spadku wody o charakterze grawitacyjnym w sztucznym cieku wodnym, przy czym woda ta została spiętrzona przez inny zakład dla własnych celów przy wykorzystaniu innej energii, co Sąd zaznaczył zadając pytanie prawne Trybunałowi. A zatem odpowiedź Trybunału została wydana przy uwzględnieniu tego założenia”.

Powyższe przemawia zatem dodatkowo za nietrafnością zaskarżonych postanowień, na mocy których Prezes URE odmówił wydania świadectw pochodzenia dla energii elektrycznej wytworzonej w (...), opierając się na założeniu, że (...) nie może być utożsamiana z odnawialnym źródłem energii.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów postanowił uchylić zaskarżone postanowienia na mocy art. 479⁵³ § 2 w zw. z art.479⁵⁵ k.p.c. wobec braku możliwości zmiany postanowień poprzez nakazanie pozwanemu wydania powodowi świadectw pochodzenia zgodnie z wnioskiem powoda.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z § 14 ust. 3 pkt. 2 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Na kwotę 854 zł składają się dwie opłaty sądowe w wysokości po 50 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej 360 zł za każdą z połączonych spraw wraz z kosztem opłaty skarbowej za złożenie dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo za każdą ze spraw w kwocie po 17 zł.

SSO Dariusz Dąbrowski